

Tóth Bálint versei

Túl a veszített kert fáin

Az almát tartó kígyó
 bőre szürkére vedlik,
 nem tarkaságát érzem,
 tömegét a világnak.

A nagy kövek csöndjét,
 csöndjét nagy hómezőknek,
 s az úrsarki szelet,
 ki csillagközökből árad.

Hol vannak a nóták,
 prégi borozások,
 trappos szánkóút
 farsangi hó alatt?

S lakodalmi táncban
 nedveshónaljú lányok?
 átizzadt ingük illata
 szélben szétszakadt.

Hamvazószerda jön?
 kereplőszó, okádás?
 fog alatt ropogó
 sáskák? Erdei méz?

A szürkületben csak
 idegen árnyát látom
 az időverte arcnak,
 ki innen visszanéz.

Csak a ráncokat látja
 az összegyűrt világban,
 csak azt a kivénhedt föld
 provátkált arcain.

[illegible]

Hallod a gyerekek,
 hogy zsibongnak az estben,
 a jövő busaszőke
 szép óramutatói.

Kis serpenyő-markukban
 billeg az alma-föld –
 leszünk-e halhatatlan
 a mindenség tudói?

Majd ők. Majdők? Tán ekként
 sptöprengett ő is: Ádám,
 új csillagot kutatva
 sptúl a veszített kert fáin.

S a lábánál akasztott
 macskákról álmodott
 szopósbarányka-bőréen
 tízesztendő Káin.

Reggel a hóhér

Reggel a hóhér mértéket vett rólad,
aztán káromkodott, hogy tévedett,
s felakasztotta a szomszéd zárkából
a fiút, akit tegnap este hoztak,
ki egész éjjel üvöltött, dörömbölt,
hogy élni akar, priccsét leokádta,
s végül elájult, egy vödör vizet
loccsantottak rá, hogy magáhoztérjen,
úgy vonszolták ki az akasztófához,
félaléltnak nem vitték lábait,
csend, csak rúgások puffanása hallott.

Gyűjtő. Kisfogház, 1951. október 1.

Kassandra

Csapódj arcomra,
takard el, te esti szélben lobogó fátyol!
Üres szemgödrökkel
figyelnek a megvakított házak.

Hol a tűzhely, a tűz,
hol a megvesztegethetetlen
tekintetű dajka?

(jó a titkosszolgálat!)
de csak legyintett: Pallos? Börtön?
 Iszik! Elvégzi ő maga!

Mégis jó költő - szóltam. - Úgy ám!
 De mondd, az kit érdekel?
 Húsz év múlva már azt se tudják
 kinek nem feküdt le, s kivel.

Délmagyarország, 1992. január 16.

[Vissza AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI / Hull a halálpuha hó című oldalra](#)